

управление. – 2011. – № 4. – С.57-65. – Режим доступу: http://www.rags.ru/rags_pub/content/gos_upravlenie.shtml.

2. Пахомов І. Механізми підвищення ефективності системи державної служби в нових умовах розвитку держави [Електронний ресурс] / Пахомов І, Т. Пахомова // Право України. – 2009. – №10. – С. 102-110. – Режим доступу: <http://dspace.nbuv.gov.ua/bitstream/handle/123456789/28685/12>.

3. Торговельні війни сучасності та їх вплив на економічне зростання і розвиток у світі та Україні. / Наук. ред. В.Юрчишин. – Київ: Заповіт, 2019. – 188 с. [Електронний ресурс] – Режим доступу: <https://sk.ua/wp-content/uploads/2019/1.10.2019.pdf> (дата звернення 30.03.2021). – Назва з екрана.

4. Halachmi Arie Performance Measurement or Performance Management? / Halachmi Arie // Topic for International Conference on Public Administration in the University of Electronic Science and Technology of China. Chengdu. – October 2005.

5. Management Plan 2015. – [Електронний ресурс] – Режим доступу: http://ec.europa.eu/atwork/synthesis/amp/doc/cnect_mp_en.pdf.

6. On the Principles of Comparative Evaluation. Vol. 8 (3). 2009: 359 – 371. – [Електронний ресурс] – Режим доступу: http://ec.europa.eu/europeaid/how/evaluation/evaluation_reports/reports/2009/1264_vol3_en.pdf.

ОБМЕЖЕННЯ ЯК ІНСТРУМЕНТАРІЙ ОРГАНІЗАЦІЙНОГО УПОРЯДКУВАННЯ СТРУКТУРИ СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКОГО ЗЕМЛЕКОРИСТУВАННЯ

***МАКАРОВА В.В., К.Е.Н., ДОЦЕНТ,
СУМСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ АГРАРНИЙ УНІВЕРСИТЕТ***

У траєкторії сільськогосподарського землекористування всілякі обмеження (стандарти, норми, правила) є інструментами ефективного управління земельними ресурсами з боку держави на основі приписів нормативно-правового забезпечення [4, с. 60]. Сукупність встановлених та санкціонованих державними інститутами обмежувальних стандартів і правил забезпечує організацію науково-виваженого й практично-раціонального використання та охорони сілгоспудь.

Регуляторний набір обмежень у сфері використання

сільськогосподарських земель наведений в ЗКУ, де у ст. 110 визначено, що до земельної ділянки чи до її частині можуть бути встановлені певні обмежувальні нормативи. Безпосередньо сутність законодавчих обмежень позначені у ст. 111-115 ЗКУ. Інші нормативні позиції є закріпленими в Законах України «Про охорону земель», «Про оцінку земель», «Про ціни і ціноутворення» і в Постановах Кабінету міністрів України за № 1440 від 11.09.2003 р. «Національний стандарт № 1 «Загальні засади оцінки майна і майнових прав», № 1532 від 11.10.2002 р. «Про експертну грошову оцінку земельних ділянок». Класифікація існуючих обмежень може бути встановленою через «Класифікатор обмежень та обтяжень у використанні земельних ділянок» (Наказ Держкомзему України згідно з № 643 від 29.12.2008 р.) та «Класифікатор обмежень прав при використанні земельних ділянок. Частина 4. ЦЗРУ, 2001 р.». Серед інших законодавчих напрацювань позначимо Закон України «Про охорону навколишнього природного середовища», Закон України «Про стандартизацію», Закон України «Про державний земельний кадастр», Закон України «Про землеустрій» і Закон України «Про державний контроль за використанням та охороною земель». Наведені нормативні документи містять сукупність кількісних (абсолютних і відносних) та якісних параметрів, які узгоджують екологічні, економічні, соціальні умови щодо використання земель сільськогосподарського призначення.

Аналіз положень наведених раніше джерел надає можливість визначити, що обмеження – це публічно узгоджені, науково обґрунтовані, законодавчо прийняті та організаційно виконані інформаційні норми, які охоплюють комплекс приписів, настанов і рекомендацій в межах сільськогосподарського землекористування, що завбачує досягнення оптимального рівня організації в системі землекористування та збереження продуктивних властивостей сільськогосподарських угідь. Перелік потенційних екологічних обмежень найчастіше звужують до шести основних груп параметрів у відповідності до сфери їх застосування: показники співвідношення сільськогосподарських угідь в ландшафті; показники набору сільськогосподарських культур у польовій сівозміні; показники агрофізичних і агрохімічних характеристик орних ґрунтів; показники інтенсивності використання с.г. угідь; показники структурної деградації с.-г. земель; показники гранично допустимого рівня забруднення сільгоспугідь.

Водночас «обмеження» – це не економічна категорія, а отже їх вкрай складно визначити у числовому форматі, що в певній мірі ускладнює встановлення рівня впливу обмежень на результат виробничих процесів в частині дослідження як економічної ефективності цих процесів, так і екологічної сталості щодо використання природних ресурсів. При цьому лексему «результат» доречно розуміти як якийсь остаточний, кінцевий підсумок якогонебудь заняття чи якоїсь діяльності у процесі виготовлення суспільно-необхідної продукції чи стратегічно-обумовленого продукту.

Оскільки термін «вартість» слугує економічною категорією, що є властивою товарному виробництву, і являє собою уособлену в кінцевому продукті суспільно необхідну працю або суспільно визнану цінність, її, вартість, так само як і ціну (вартість, представлена у грошових одиницях), слід вважати результатом оціночної діяльності відносно до певного товару. Визнаючи землю не лише засобом і предметом праці, а ще й товаром на прозорому земельному ринку, сільськогосподарські угіддя, як матеріальні об'єкти, характеризуються на такому ринку нематеріальними показниками: «вартість» і «ціна». За поданих міркувань є логічним визначити, що обмеження, як інформаційні продукти, мають вплив як на безпосереднє використання земельних ділянок, так і на оцінку земельних об'єктів (земельних ділянок) через відповідне коригування вартісних показників. Означені підходи є ув'язаними між собою, адже у тому разі, відколи матиме місце неправильно організоване використання сільгоспугідь, тобто система землекористування матиме ознаки деструктуризації за відсутності обмежувальних стандартів, норм чи правил, вартість таких земель може виказувати суттєве зменшення [1, с. 7].

Таким чином, обмежувальні норми (стандарты, правила, рекомендації), що є визначеними у нормативно-правових актах, які безпосередньо ув'язані з процесом сільськогосподарського землекористування, спрямовані на організацію системи сталого землеробства, контентом якої має стати збереження якісних властивостей землі як для нинішніх так і для майбутніх поколінь.

Література.

1. Білоусова Н. Про вартість землі – ринкову і потенціальну. *Землезнавчий вісник*. 2009. № 1. С. 7-8.
2. Борисенко А.А. Теория систем. Информационный подход: Монография. Сумы: Изд-во СумГУ, 2010. 210 с.

3.Дейлі Г. Поза зростанням. Економічна теорія сталого розвитку. Інститут сталого розвитку. К.: Інтелсфера, 2002. 312 с.

4.Кошкалда І.В. Стандарти, норми і правила як інструментарій управління земельними ресурсами. *Економічні, екологічні та соціальні аспекти використання земельних ресурсів в Україні*. ХНАУ. Х.: Смугаста типографія, 2015. 320 с.

5.Макарова В.В. Теорія обмежень: сфера продуктивного землекористування: Монографія. Суми: Університетська книга, 2019. 178 с.

ECOLOGICAL INNOVATIONS AS A MEANS OF EFFECTIVE ENTREPRENEURSHIP DEVELOPMENT

***SYNELNYKOV V., PH.D., ASSOCIATE PROFESSOR,
BELARUSIAN STATE AGRARIAN TECHNICAL UNIVERSITY
KUSKOVA S., PH.D., ASSOCIATE PROFESSOR,
KHARKOV PETRO VASYLENKO NATIONAL
TECHNICAL UNIVERSITY OF AGRICULTURE***

Science and practice of innovations have great potential for gradual harmonization of human production to the natural environment in the framework of sustainable development.

Ecological innovations are the result of creative activity aimed at the development, creation and implementation of innovations in the form of new products, technological methods, forms of production organization, etc., which would directly or indirectly reduce the impact of production and consumption on the environment and solve environmental problems. .

Ecological innovations can be more fully described as a result of creative activity aimed at:

— development, creation and implementation of new technological processes and technological cycles of development and coordinated development of all functional chains for the extraction of resources, their processing, use of waste and reproduction of these resources;

— development and application of resource-saving equipment and technologies;

— development and implementation of low-waste and non-waste technologies, including energy saving;

— development of technologies that ensure the integrated use of raw materials and natural resources;